

POKRAČOVÁNÍ KNIHY ŽELES

PROUDY ŽELESA

J I Ř Í M A Z U R E K

PROUDY

ŽELESA

Pokračování Železa

Jiří Mazurek

Železný prales, zkráceně též *Želes*, je divoký, opuštěný a neprostupný hvozd na březích řek Hodry a Cholše, vyznačující se pozůstatky pozdně industriální éry a světově unikátní genomorfní flórou a faunou vzniklou po Velkém Biozamoření ve druhé polovině 21. století.

Už od samého vzniku provázela prales odstrašující pověst, zapříčiněná mnoha neštěstími, ke kterým došlo uvnitř lesa nebo v jeho blízkém okolí. Mimo jiné se zde během jediného dne roku 2058 zřítila 3 letadla s celkem 560 pasažéry na palubě, a třicetičlenný záchranný tým, který se je vydal hledat, zmizel do posledního muže...

Prvním člověkem – badatelem, který se odvážil do nitra *Želes*a a vrátil se zpět, se tak stal až ve dvacátých letech 23. století biolog Jan Rajdl. Díky jeho průzkumům a úsilí nově vzniklé *Správy pralesa* byl *Želes* po více než sto padesáti letech vývoje nerušeného zásahy člověka zpřístupněn na svých okrajích řadou značených turistických cest, a během následujících dvaceti let se stal nejvyhledávanější turistickou atrakcí nejen Slezska, ale i celé střední Evropy...

Nikde jinde na světě nedošlo k takovému splynutí života na bázi uhlíku s neživým materiálem kovového původu, a to v mikroskopickém i makroskopickém měřítku. Z flóry stojí za zmínku především koberce žlutě kvetoucích *živorostů*, živých nerostů a minerálů, a slavné *zrezijedlové porosty*, dřeviny nevyužívající fotosyntézu a vylučující do ovzduší narůžovělé oxidy

železa, tak typické pro tento les. Z nadzemní fauny přitahují pozornost antracitově černí *uhloni*, mohutná zvířata o rozměrech praindických slonů s nanokovovou srstí, vzduchem se prohánějí obří *kapropejři*, šupinatí rybonetopýři požírající kapradí, a v podzemí podle pověstí přebývají neviditelní a nepolapitelní tvorové zvaní *metanoví skřítki*.

I přes ohromné úsilí vědců zůstává dodnes 97 % plochy Železa neprozkoumáno. Co se týče znalostí živočišných a rostlinných druhů žijících v pralese, je situace ještě horší: odborníci udávají, že je zatím zdokumentováno jen jedno procento všech druhů obývajících prales, pesimisté dokonce hovoří pouze o desetině procenta. Do budoucna tedy nejsou vyloučena nejruznější překvapení, včetně potvrzení některé z legend, kterými je Želes opředen...

(*Lonely and Geneticly Changed Planet: Průvodce po Evropě*, str. 459, rok vydání: 2247)

PROLOG

13.11.2058, poledne, nedaleko Přerova.

„Dobré poledne u zpráv televize NOVA VIRTUAL!“

Za asi čtyřicetiletým reportérem v tmavém saku a červené kravatě se prostírala idylická podzimní krajina Hané: strniště polí, louka s navátým listím z nedaleké lipové aleje a nízký oblý pahorek ohrazený sytě modrým nebem.

„Dnes v noci došlo k nečekanému výpadku elektrické energie na severu Moravy,“ pokračoval reportér. „Kromě Slezska postihl i část Olomouckého a Zlínského kraje, odhadem až jeden milion obyvatel. Některá místa jsou od včerejší jedenácté hodiny večerní odříznuta od světa. Mezi obyvateli se šíří nesouvislá a bizarní pozorování jakéhosi podivného lesa...“

Muž NOVY ukročil stranou a do 3D záběru vplula temná, neprostupná hmota sousedící s pšeničným polem. Její vrcholky se na slunci kovově leskly, za to u země vrhaly hrozivě černý stín.

Reportér vyloudil na tváři plachý úsměv, kterému vděčil za úspěch u mladších členek redakčního týmu.

„Jak vidíte, záhadný les skutečně existuje, nicméně historky, které o něm kolují, jsou příliš fantastické na to, aby byly pravdivé.“

Reportér sklonil mikrofon a vykročil k lesu, který před ním rostl do výše. Každým krokem zpomaloval, až se zastavil metr před

šedivou bariérou. Hmota nepřipomínala les ani vzdáleně, vlastně nepřipomínala vůbec nic známého.

„Zde jej vidíte na vlastní oči...“

Tentokrát se mu místo úsměvu podařil jen nejistý škleb. Nervózním gestem povolil vázanku a po spánku mu sklouzla kapka potu. Oči za brýlemi vyděšeně těkaly od kamery k šedivé hradbě nalevo.

„Pravděpodobně se nejedná o žádný lidem nebezpečný fenomén,“ pokračoval a hlas se mu přitom třásl. „Můžete se o tom přesvědčit společně se mnou.“

Váhavě natáhl pravačku a dotkl se povrchu Lesa. Další události se odehrály příliš rychle na to, aby je dokázalo postřehnout lidské oko.

Před kamerou se mihlo cosi velkého a tmavého s tesáky v rozevřené tlamě.

Reportér vykřikl.

Hrůzostrašný výkřik ještě rezonoval elektronickými obvody mikrofonů, když obraz zničehonic zablikal a přešel v chaotické zrnění.

A pak nadobro zhasl.

ÚVOD

Do *Železného lesa* jsem poprvé vstoupil, když mi bylo šestnáct. Společně s přítelem Adamem jsme vyhráli vstupenku do Železa v jedné rádobě zábavné rádiové soutěži. Naším turistickým průvodcem po Pralese byla Jolana, sedmnáctiletá dívka se světlými vlasy, medovými očima a přidrzlým chováním.

Okamžitě jsem si ji zamiloval...

Od Terminálu Studénka jsme zamířili po červené značce k *Zrezijedlovým porostům* a *Pastvině uhlonů*. Při výstupu na *Klonoskály* došlo k neštěstí: zaútočil na mě třímetrový elektrický flajhoř, jeden z nejobávanějších létajících dravců Železa, a srazil mě ze srázu. Adam s Jolanou se mě pokusili chytit a zřítili se dolů společně se mnou...

Pád jsme přežili, ale po něm následoval zoufalý útěk před všemi nástrahami Pralesa. Museli jsme se bránit útoku měděvlků, úskokům šíleného robota ERIXe, kladivům vzteklého stroje, Kováře, potkali jsme metanové skřítky a projeli se na hřbetě uhlonů. Adam se z neznámých důvodů proměnil v železného muže, *Železníka*, a opustil nás. Po měsíci dobrodružného putování jsme se nakonec šťastně vrátili zpět na Terminál Studénka.

V Pralese jsme zjistili, že firma Redstone hraje dvojí hru. Na veřejnosti vystupovala jako společnost, která se stará o zpřístupnění Železa, potají však sledovala své vlastní cíle. Proto jsme se s Jolanou

rozhodli vloupat do jejího sídla ve Studénce se záměrem dozvědět se pravdu o jejím poslání...

„Natáhni si tu kuklu pořádně přes hlavu! Jsou ti vidět vlasy!“

Nepříliš ochotně jsem poslechl. „To jdeme vyloupit banku, nebo co?“ zavtipkoval jsem.

Jolana se ani nezasmála, některé věci prostě bere vážněji než já. Jako třeba maskování...

Oblékla si černé upnuté manšestrové kalhoty a černý rolák ke krku, dále černé boty, černý opasek a černé rukavice, a všechno to završila černou kuklou na hlavě. Ve dvou otvorech svítily její nazelenalé oči a v tom třetím, o něco níže, se leskly zuby. Měly stejnou perleťovou barvu jako srpek Měsíce, který se na noční obloze jistě výborně bavil pozorováním dvou teenagerů, kteří si spletli realitu s akčním filmem...

„Nejdeme vyloupit banku, ale Redstone,“ zasyčela a její štíhlá postava se v bledém měsíčním světle nedočkavě pohnula. „Než se vrátíme do pralesa, potřebujeme další informace. Někjaké dokumenty nebo záznamy tom, kde hledat tátu. Bez toho ho nikdy nenajdeme.“

„Ale jak víš, že takové dokumenty mají? A pokud je mají, určité je někam dobře schovali.“

„Jsou tam a já je najdu, o to se nestarej,“ řekla trochu záhadně. „A pojď už!“

Přeběhli jsme potmě železniční trať, naštěstí nic nejelo. Magnetický rychlovlak *TGV-Pendolino* by z nás nadělal krupicovou kaši dřív, než bychom stačili zaslechnout lámání vlastních kostí.

Seskočili jsme z náspu do příkopu plného bahna, přebrodivili se neposečenou loukou a zastavili se až v jedné ze zapadlých uliček na okraji města. Proplížili jsme se ke kontejneru na sklo a ukryli se v jeho stínu. Jolana se krčila vedle mě a ani černé neforemné oblečení nedokázalo zakrýt její ženské půvaby.

Ucítil jsem slabost v kolenou, větší než včera odpoledne, kdy mi otevřela dveře bosá, oblečená jen v tenkém růžovém župánku stáhnutém v pase a sahajícím nad kolena, a řekla: „Pojď dál, babička se vrátí až zítra,“ ale o něco menší, než když k večeru odložila župan vedle postele a vzápětí zhasla...

„Proč na mě tak zíráš?“ zašeptala podezřívavě.

Ani jsem si nevšiml, že jsem se přestal soustředit na naši polovojskovou misi. Před očima mi zavířilo její nahé tělo a dlouhé rozpuštěné vlasy prosvícené stolní lampičkou, a jako hejno holubů, které vyplašil nedůtklivý chodec, odlétlo pryč.

To musí mít pořád navrch!/? Večer byla mnohem milejší...

„Nezírám, sakra.“

Přikývla a ukázala za kontejner, kde na obloze chyběly hvězdy. Jejich místo zaujímal vysoký černý obdélník *ničeho*. Byli jsme u cíle. Dvacetipatrový mrakodrap firmy Redstone se zvedal k nebi na konci uličky.

„Za tohle dostaneme nejmíň deset let!“ zamumlal jsem do kukly. Šíleně mě škrtila, nemohl jsem dýchat a začínal jsem se pod ní potit, přestože teď, ve dvě hodiny ráno, byla tráva pokrytá zmrzlou jinovatkou.

„Nepanikař,“ zašeptala a gestem mi naznačila, abych ji následoval přes volné prostranství osvětlené lampou s rozbitým skleněným cylindrem. „Za ozbrojené vloupání mohou mladiství dostat nanejvýš čtyři roky v první, nejlehčí nápravně-výchovné skupině.“

„Bezva.“

„Určitě to tam nebude horší než v té tvé pomocné škole.“

To mě přesvědčilo.

To určitě ne!

Doběhl jsem k ní a skrčil se za plotem a nízkou zídou opatřenou jménem ulice a číslem popisným: *Klausova 713*.

To jméno mi něco říká. Nebyl to ten prezident, co načal rozpad Evropské unie?

Z dálky zazněl psí štěkot. Mrakodrap byl jen třicet metrů od nás, jeho pravá hrana uštípla z *Velkého vozu* dvě hvězdy na začátku oje. Kdysi jsem znal jména těch hvězd, ale pak mě strčili do *Oxfordu*, jak říkali ústavu pro *zvláštníáky*, a to byl konec mé akademické kariéry i konec listování v populárních časopisech o astronomii.

Člověk musel řešit úplně jiné problémy...

Štěkot zesílil. Vlastně už nezněl z dálky, ale pořádně *zblízka*.

Jolana nahlédla přes zídou. „Mají tu hlídací psy. A hned tři.“

„Čivavy?“

Tentokrát na mě pohlédla o něco déle. „Ty seš ale vůl...“

Vytáhla z kapsy malé štípací kleště a hodila mi je do náruče. „Ty se postarej o pletivo, já se postarám o pitbully.“

Sama se ozbrojila *taserem*, který sundala z opasku. Palcem ho odjistila a namířila za plot směrem, odkud se ozývalo nejzuřivější vrčení. Kdysi jsem měl příležitost vidět, co tahle věcička napájená půl milionem voltů dokáže, a tak jsem se otrásl hrůzou.

„A pak?“

Zaklonila hlavu k sídlu firmy, která zaměstnala jejího otce jen proto, aby ho sprovodila ze světa.

„Pak se podíváme, co před námi skrývají.“

Dveře mrakodrapu byly hladké jako sklo a neměly kliku ani jiný výstupek, kterým by se daly otevřít.

„Je to v háji,“ povzdechl jsem si. „Nedostaneme se dovnitř!“

Někde blízko slabě zakvílel pes v posledním tažení. Na krku se mi zježily chlupy.

Chudák...

Jolana zakroutila hlavou a vytáhla z kapsy stříbřitou magnetickou kartu. „S tebou je opravdu radost pracovat,“ odfrkla si. „Mám tátovu *identku*. Měla by ještě fungovat.“

Vložila ji do červeného laserového paprsku ve výši očí.

Dveře se nehlučně otevřely.

„Jdeme!“

Šlápl jsem na červený koberec a bázlivě nasál zvláštní aróma teplého klimatizovaného vzduchu, jakoby snad uvnitř bylo zakázáno dýchat. I po tmě jsem rozeznával nízké stolky s koženými křesly a vřadu prázdnou vrátnici se šatnou pro hosty.

Na zádech mi vyrazil pot. „Jak to, že se automaticky nerozsvítila světla?“ zeptal jsem se.

„V noci se tu nesvítí. Asi proto, že zdejší ozbrojená ostraha má noktovizory a světlo nepotřebuje.“

Pot prudce ochladl.

„Ozbrojená ostraha? Oni mají zbraně?“

„Jo, poloautomatické AK-107,“ přisvědčila Jolana, popadla mě za ruku a odtáhla do něčeho, co vypadalo jako průhledný sprchový kout.

Stále jsem se nemohl vzpamatovat.

Vloupali jsem se do budovy, kterou střeží hlídky se samopaly!

„Jestli sebou budeš pořád takhle šít, tak se nerozjedeme!“ odstrčila mě do rohu a strhla si kuklu z hlavy. Její osvobozené vlasy se nahněvaně rozlétly do stran. Zároveň se pod námi ozvalo tlumené hučení.

Stoupali jsme vzhůru!

„Tohle je výtah!“ zašeptal jsem ohromeně.

Jolana se ušklíbla. „To je ale postřeh... Sundej si tu kuklu, vypadáš hrozně vyplašeně s těma vytrěštěnýma očima. Tady už kamery nejsou.“

Znechuceně jsem poslechl a zmuchal maskování do kapsy.

„A kam jedeme?“

„Do patra C.“

„Tady patra nemají čísla?“

Další úšklebek, tentokrát o poznání škodolibější. „Ne, nemají. Tady je *spousta* věcí jinak.“

Nepatrné škubnutí v kolenou a výtah zastavil.

Potlačil jsem nutkání utřít se při odchodu ručníkem. Žádný tu nevisel. Prosklená kóje za námi se zavřela a se stejným tichým bzučením sjela zpět do přízemí.

Rozhlédl jsem se na obě strany dlouhé chodby. „Kam teď?“

Rozsvítil jsem miniaturní laserovou baterku. V jejím světle se na dveřích bývalé kanceláře Jana Rajdla objevil červený výstražný nápis:

SEKCE X! NEPOVOLANÝM VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN!

Pod nápis nějaký vtipálek načmáral propiskou:

Je nutné povolení pro 21. století!

Couvl jsem o krok. „Asi bychom tam neměli chodit...“

„Prossím tě!“ zasyčela Jolana a přiložila otcovu kartu k identifikátoru vlevo od dveří. Kontrolka několikrát blikla, na okamžik se rozsvítila zelená, ale pak ji vystřídala nehezká *červená*.

„No tak!“

Dívka znovu přiložila kartu ke čtečce. Rudá ani neblíkla. A dveře zůstaly zavřené.

„Sakra! Tady se nedostaneme!“

„Co teď?“

Přelétla mě zamračeným pohledem. „Zkusíme archiv na konci chodby.“

V archivu karta fungovala. Rozsvítla se zelená, dveře zajely do stěny a odhalily prázdnou místnost velkou asi jako náš obývací.

„Nic tu není,“ hlesl jsem zklamaně.

„A cos čekal? Snad ne knihy?!“

„Ne, to samozřejmě ne...“ zalhal jsem úplně jako ve škole, když jsem zapomněl domácí úkol.

Propána, co jiného se asi dá najít v archivu, než staré knihy a spisy?!

Jolana se otočila k pravé zdi a usmála se. „Paráda, tohle jsem hledala. Je tady všechno!“

Ještě jednou jsem se rozhlédl prázdnou místností. „To je skvělé,“ přitakal jsem, ačkoli jsem vůbec ničemu nerozuměl.

Souhlasně kývla a dotkla se stěny ve výši čela. Zeď, ve skutečnosti interaktivní plazmová obrazovka, se bez varování rozsvítla a příjemný ženský hlas řekl: „Dobré ráno, doktore Rajdle. Co si přejete?“

„Přeji si všechny záznamy o výpravě do Železa z roku 2242,“ odpověděla Jolana. „Včetně zápisů z rady Redstonu.“

Na stěně zavířily stovky tištěných dokumentů, technických nákresů i útržky poznámek psaných lidskou rukou. Jolana je dotyky prstů dovedně třídila, přehazovala a nepotřebné odhazovala do virtuálního koše. Zřejmě v tom měla zkušenosti.

Sedl jsem si ke dveřím a fascinovaně pozoroval útlou dívčí postavu dirigující obří obrazovku. Na mysli mi vytanul nápis na Rajdlových dveřích.

Je nutné povolení pro 21. století...

Co tím chtěl dotyčný říct? Ted' přece žijeme ve 23. století! Co se vlastně děje v téhle povedené firmě?

Na stěně naskočila známá tvář. Díval jsem se na usměvavého Alexandra Koppa, mladšího snad o deset let! Opravdu měl tehdy nadváhu! Následovala příjemná zrzavá žena, asi čtyřicetiletá, další tři mužské obličejy jsem nepoznával, zato ten čtvrtý mi málem přivodil šok: šklebila se na mě ERIXova šišatá hlava!

Mimoděk mi škublo svaly v ruce jako při bodnutí nožem.

Robot zmizel a nahradil jej asi padesátiletý muž s šedivějícími vlasy po ramena. Měl úzkou pohlednou tvář, špičatý nos a paličatou bradu schovanou v černých vousech. Jeho modrozelené oči, pronikavě soustředěné a zasněné zároveň, se neomylně upřely na dceru.

Jolana krátce zavzlykala. „Já tě najdu, tati, přísahám...“ zašeptala sotva slyšitelně.

„Našla jsi nějakou stopu?“ zeptal jsem se jen proto, aby přestala plakat. „Už víš, kde ho najdeme?“

„Zatím ne.“ Slabě se usmála, otřela si vlhké oči a přeskočila z otcovy fotografie zpět na dokumenty. „Ale narazila jsem na něco jiného, velice zajímavého!“

Její dlaně se vznášely nad plazmovou plochou jako dva kolibříci, prsty místo křídel jen nezřetelné šmouhy.

„Ani se mi tomu nechce věřit! Všechno do sebe zapadá! Představ si, že v Redstonu objevili, *jak cestovat časem!* Vymysleli jiný způsob, jak se dostat do Železa, i když je to riskantní! Našla jsem jejich návod! Ten tvůj plíšek, který mám naštěstí s sebou, je ve skutečnosti...“

Chodbou prolétl kužel mléčně bílého světla. Následovaly tlumené kroky a několikeré cvaknutí, jako když se odjišťuje granát nebo pojistka samopalů.

Zastavilo se mi srdce.

Jen to ne!

„Víme, že tam jste!“ vykřikl hrubý mužský hlas. „Nesnažte se utéct a vzdejte se! Pokud budete klást odpor, použijeme zbraně!“

Jolana zuřivě přejela dlaní po obrazovce. „Ještě ne, potřebuju víc času!“ záúpěla.

„Vyjděte ven s rukama nad hlavou! Dáváme vám deset sekund! Deset, devět...“

Dívka zoufalstvím dupla do země. „*Sakra... Sakra!*“

„*Osm, sedm...*“

Obrátila ke mně bledý obličej. „Nestihnu to! Máš chuť skončit v kriminále?“

„Šest...“

Polkl jsem. „Ani ne.“

„Pět!“

„Existuje cesta ven, ale je nebezpečná!“

„Čtyři!“

„Vede zpátky do Železa!“

„Tři!“

Nezaváhal jsem ani na vteřinu, i když jsem si návrat do Pralesy představoval jinak.

„Jdu s tebou!“

„Dva!“

Jolana vytáhla plíšek, který mi daroval v žlze pilot zříceného letadla, rozlomila jej a zmáčkla několik knoflíků uvnitř. „Chyť se mě! Pevně! Dělej!“

Poslechl jsem.

„Jedna!“

Poslední pohled do ustaraných hnědých očí... A svět explodoval oslepující září, kterou vzápětí vystřídala neprostupná tma.

Tma s vůní rezavého železa.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA I.: HAVÁRIE

A pak se mě uprostřed čela dotklo Pánovo ŽeZlo. Bylo ledově horké a zároveň ohnivě mrazivé, a v jeho doteku se prostíral celý svět ve své bezedné prázdnotě...

(vyprávění Abrahama Robinsona)

Tma, zavrať a nevolnost s nesnesitelným nutkáním zvrátit obsah žaludku...

Ach bože...

Zašmátral jsem v temnotě, nahmatal kliku a zmáčkl ji.

Ze tmy se vyloupl světlý obdélník dveří a za ním mě štíplo do očí ostré světlo zářivek. Zakryl jsem si obličej rukávem.

„*Allez-vous bien, monsieur? Are you allright, sir?* Je vám něco, pane?“

Otázky vyslovila měkkým altem tmavovlasá, asi dvacetiletá žena. Měla na sobě modrobílý stejnokroj tvořený halenkou a sukní těsně nad kolena, na hlavě jí seděl maličko na stranu slušivý baret barvy námořnické modři. Usmívala se, mile a profesionálně zároveň.

Ten úsměv i vše okolo jsem moc dobře znal z historických velkofilmů.

Stál jsem uvnitř historického dopravního letadla, snad Boeingu 797! A žena přede mnou byla letuška.

Funkce letušek ale byla zrušena už na konci jednadvacátého století. Nahradily je osobní hologramy, které si každý pasažér mohl upravit dle libosti a vlastního vkusu. Dával jsem přednost prsatým blondýnkám s medovým hlasem, ale ty se dívce z masa a kostí přede mnou nemohly rovnat...

Letadlo se naklonilo o pár stupňů doprava. Opřel jsem se o nejbližší sedadlo.

Až ke dveřím pilotní kabiny daleko vpředu se táhly řady kožených sedadel s červenými potahy a bílými záhlavníky, vlevo od chodbičky byly čtyři, vpravo jen tři, zato širší. Každé sedadlo bylo vybaveno malým zavazadlovým prostorem, plochou starožitnou obrazovkou, počítačem, barem a schránkou první pomoci. Ta obsahovala kyslíkovou masku, sáček na zvracení, plovací vestu a pár dalších zbytečností. Po *mikroteleportech* schopných přenést pasažéry v ohrožení mimo letadlo v ní nebylo ani stopy, místo *lisperů* osvětlovaly interiér dlouhé bílé zářivky u stropu.

Všechna sedadla byla obsazena. A z některých se ke mně otáčely zvědavé obličeje cestujících.

„Cítím se dobře,“ odpověděl jsem česky, zatímco můj mozek zpracovával neuvěřitelnou skutečnost, že jsem se během okamžiku ocitl na palubě dvě stě let starého letadla ve výšce deset tisíc metrů nad zemí.

„Jen nevím, kde jsem,“ přiznal jsem bezelstně.

Stewardka mě obdařila dalším úsměvem. „To se stává, že cestující zapomene číslo svého sedadla. Nic si z toho nedělejte, pane. Mohu znát vaše jméno?“

„Tomáš Šperka.“

Dívka chápavě přikývla, přešla k nejbližšímu informačnímu panelu a naťukala mé jméno. Jakmile se objevil výsledek hledání, rozpačitě zavrtěla hlavou.

„To je divné, takové jméno v databázi není.“

Samozřejmě, že ne, napadlo mě a v ústech jsem ucítil pachutí blížícího se průšvihy.

Nevím, jak jsem se tu ocitl, ale s tímhle letadlem jsem v žádném případě neodstartoval...

Začínal jsem chápat, jak se asi cítí o zloděj přistižený při činu.

Jsem černý pasažér...

To nebylo příjemné. Vlastně to bylo ještě daleko horší. V jednadvacátém století byl každý podobný případ kvůli hrozbě terorismu posuzován jako trestný čin. Letadlo muselo přistát a na černé pasažéry už čekalo policejní komando.

Kolik let natvrdo je za neoprávněné vniknutí na palubu letadla?

„Vyčkejte prosím,“ požádala letuška a její dlouhé štíhlé prsty se rozletěly nad klávesnicí. „Moment... Už to mám!“

„Opravdu?“ hlesl jsem nepřesvědčivě.

Jestli jsem si byl něčím jistý, pak tím, že mé jméno *není* na listině cestujících!

„Máme tu cestujícího *Toma Sperku*,“ překvapila mě letuška. „Bez háčků a čárek. Národnost *evropská*, vysokoškolský titul. Sedadlo číslo 143.“

Pokřčil jsem rameny. Evropská národnost byla zrušena snad před sto lety. Nepamatoval jsem si, že bych si někdy nechal ze jména amputovat diakritická znaménka. A co se týče titulů, neměl jsem nikdy žádný, pokud pominu poznámky sousedů ohledně mé inteligence.

„To by mohlo být ono,“ zakoktal jsem.

Letuška mě jemně uchopila za loket a znovu se příjemně usmála. „Pojďte se mnou, podíváme se, jestli je to sedadlo volné.“

Inkriminované místo se nacházelo na horní palubě přímo nad pravým křídlem, mezi nevýrazným tloušťíkem vlevo a nádhernou, asi třicetiletou ženou s dlouhými světle hnědými vlasy napravo.

Chlapík si mě ani nevšiml, zato žena na mě vyslala okouzlující úsměv.

To už jsem znervózněl natolik, že jsem skoro nepoznal svůj vlastní hlas, když jsem se zeptal: „Je tu volno?“

Tloušťík zachrochtal něco, co mohlo znamenat „jistěže“, ale také „polib si, kámo...“

Žena se zatvářila zmateně, ale pak přikývla. „Samozřejmě!“

Váhavě jsem se usadil po jejím boku. Měla na sobě béžový kostýmek se sukní nad kolena, krémové lodičky, bílou halenku s decentním dekoltem a vkusný perlový náhrdelník. Její pravý prsteníček poutal snubní prsten z bílého zlata.

Ten trochu zchladil mou vzdouvající se mízu.

Máš smůlu, je vdaná!

Otipoval jsem ji na manažerku nějakého středně velkého podniku.

Určitě bude pracovat v marketingu. Svým pohledem by prodala vegetariánovi i tatarský biftek...

Pak se můj pohled stočil ven. Letěli jsme skrz cáry bílých mraků nad zemí protkanou ostrůvky zelených stromů, žlutých polí a hnědých stužek cest.

A pak jsem na skle zachytil odlesk své tváře...

Díval se na mě dospělý muž!

Téměř jsem nadskočil leknutím!

Ano, byla to má tvář, ale starší o deset až patnáct let!

Tmavé vlasy jsem měl na spáncích ostříhané nakrátko a na temeni naopak vyfoukané a načesané nahoru jak to nosí fotbalové hvězdy. Některé pramínky už šedivěly. Kolem očí a rtů se mi vinuly jemné vrásky a pod hladce oholenou bradou s drobnou jizvou, na kterou jsem si vůbec nevzpomínal, začínal vínově rudý límec košile od Gucciho. Ta musela stát celé jmění! I mé černé kalhoty byly značkové, a to nemluvím o hnědých lakýrkách od Larsena a Colea, a tvídového saka od Armaniho!

Kde jsem na to proboha vzal!?

Má atraktivní sousedka mě starostlivě pozorovala, ale přesto jsem v jejím výrazu zachytil jistou poťouchlost, která mi byla důvěrně známá, ale kterou jsem ve svém současném rozpoložení nedokázal identifikovat.

Proto mě naprosto omráčila její slova: „Stalo se něco, *miláčku*?“
Ještěže mě v té chvíli nikdo nevyfotil...

Protože jsem to všechno konečně pochopil! A zůstal sedět zabořený v sedadle s ústy dokořán.

„Plán se povedl,“ pokračovala Jolana. „Utekli jsme jim! Redstone nás nedostal!“

„Ale jak je to možné?! A proč jsme oba zestárli?“

Jolana sáhla do kabelky v barvě kostýmku a vytáhla pilotní plíšek. „Tohle není žádný obyčejný odznak. Je to *časonátor*. Zařízení na přesun *časem*. To on nás sem přenesl.“

„Tak je to...“ vzdychl jsem úžasem. „Jsme opravdu v jednadvacátém století!“ Na čele mi vyrostly další vrásky. „Ale proč jsi nás přenesla do minulosti? A rovnou o dvě století?! Stačilo změnit čas jen o pár hodin!“

Jolana se zatvářila nešťastně. „To jsem chtěla! Ale nestihla jsem dočíst ten návod až do konce, a něco jsem zmáčkla špatně. Nezlob se.“

Naklonila se ke mně a chvíli jsme se vášnivě líbali. Nebýt tloušťka vedle, snad bychom skončili i ve vodorovné poloze...

A pak mi zazvonil videofon, neskutečný muzeální kousek o velikosti pánve na roštěnou. Měl jsem na něm pět zmeškaných

hovorů. A jednu moc hezkou prezentaci o vlastní osobě, která mě přikovala do opěrky sedadla.

Ing. Tom Sperka, Ph.D.

30 let, ženatý, bezdětný

Zaměstnání: Fyzikální Ústav Francouzské Akademie Věd, Paříž...

„Já... já...“ koktal jsem. „Jsem inženýr! Vystudoval jsem vysokou školu! A pracuju ve Francii!“

Jolana pobaveně zamrkala dlouhými řasami. „Jsi velká hvězda ve světě vědy, miláčku! A vystudoval jsi *dvě* vysoké školy, ne jednu.“

To mě příliš neuklidnilo.

„Jak je možné, že jsem ženatý!?“ rozčílil jsem se.

Jolana se zakřenila od ucha k uchu.

No jasně!

Na pravé ruce jsem měl snubní prsten z bílého zlata, totožný s prstenem na jejím prsteníčku...

Jolana naznačila prsty nad čelem otočení kolečka o jeden zub a řekla: „*Cvak*.“ Její oči by mohly vyhrát mistrovství světa v potměšilosti.

„Jak jsi mě k tomu přinutila?“

Uculila se. „Nemusela jsem tě *vůbec* nutit...“

„Ale já si nepamatuji ani obřad, ani *svatební noc*!“ zahrál jsem spravedlivé rozhořčení.

Jolanina tvář se zbarvila do odstínu zralé broskve. „To je tvoje chyba, miláčku, já si pamatuju všechno...“ Usmála se. „I to, jak jsi v posteli předstíral letadlo a nemohl se trefit na přistání...“

Rozesmál jsem se. Ale hrozně... Řehtal jsem se jako kuň a nemohl přestat. Lidé se podrážděně otáčeli mým směrem a tlouštík se nadmul spravedlivým rozhořčením natolik, že vypadal jako horkovzdušný balón připravený k vzletnutí.

Ovládl jsem veselí, až když ke mně zamířila letuška, která mi pomáhala nalézt sedadlo.

Samozřejmě nemusím dělat ostudu na mezinárodní lince do... Kam vlastně letíme?!

Než jsem se na to stačil zeptat, dívka v uniformě se ke mně naklonila a zašeptala: „Druhý pilot si vás žádá v kabině, *pane doktore*. Máte přijít okamžitě, je to naléhavé.“

„O co se jedná?“

Letuška jen pokrčila rameny. „To nevím, pane.“

S lehkým povzdechnutím jsem vstal a začal se tlačit kolem tlouštíka do uličky. Jolana si uhladila kostýmek a následovala mě.

„Půjdu s tebou, lásko, pro jistotu,“ zasyčela sotva slyšitelně. „Co ti to ta mladá kočka pořád šeptá do ucha?“

Cestou na příď letadla jsem se konečně zorientoval. Podle informačních obrazovek jsme letěli s *Českými aeroliniemi* linkou

Krakov – Praha – Paříž, hodiny ukazovaly 9:47 středoevropského času.

Ale nebyl to čas ani destinace letu, ale datum, které mě dokonale vyvedlo z míry.

25.11.2058...

Možná mi mohl mozek spínat rychleji. Ale to už jsme vstupovali do pilotní kabiny. Vnitřek vypadal přesně jako ve filmech pro pamětníky: oválný zasklený prostor plný ručiček výškoměrů, zatáčkoměrů, rychloměrů a ukazatelů stavu paliva, hromad páček a blikajících tlačítek nejrůznějších ovládačů, hlásičů, senzorů a komunikačních linek...

V křesle prvního pilota seděl se sluchátky na uších kapitán, vedle něj druhý pilot právě přepínal nějaké ovladače nad hlavou.

„Máme tady problém,“ řekl druhý pilot, aniž by ke mně otočil hlavu.

„Jaký problém?“

Nevím, jak se to stalo, ale najednou jsem měl pocit, že funkci těch přístrojů *opravdu rozumím*. Viděl jsem altimetr, akcelerometr, GPS-Galileo VIII, variometr, gyrokompas a další hračky, jejich vnitřek se mi zjevil před očima ve formě rotujících řezů ve trojrozměrném prostoru a pavučin elektrických schémat, poznával jsem každou součástku, každý drátek, každý plošný spoj, věděl jsem i to, co by se stalo, kdyby některé z těch zařízení fungovat přestalo. Vlastně jsem toho věděl ještě víc.

Mnohem, mnohem víc...

Druhý pilot dokončil svou práci a otočil se ke mně.

Zavrával jsem.

Byl to tentýž muž, který mi kdysi v Pralese předal časonátor!

„Právě jsme překročili hranice Želesa,“ řekl můj starý známý.

Opravdu!

Pod námi se mihla hladina řeky Cholše, v odpoledním slunci zalitá stříbřitými odlesky, a za ní se už prostírala důvěrně známá zelenošedá vegetace s ostrovy oranžových zrezijedlí.

Kolem páteře mi přeběhl mráz.

Letíme přes Želes! To není dobré znamení...

Ale mělo být ještě hůř.

„Omlouvám se za nepříjemné okolnosti,“ pokračoval druhý pilot. „Ale nedokázal jsem se k vám dostat jiným způsobem.“

Všiml jsem si, že na jeho uniformě je zvláštní červený znak, který tam rozhodně nepatřil.

„Vy nejste pilot, že ne?“ nadhodil jsem. „Kým doopravdy jste?“

Muž překvapeně zamrkal. „To vám řeknu, až odvrátíte havárii. Teď není čas na vysvětlování.“

Mrazení v zádech se proměnilo v čirý, průzračný led plný bublinek strachu.

„*Jakou havárii?*“ zašeptal jsem.

Falešný pilot se otočil dopředu. Z jeho přízračně bledé tváře se vytratila všechna barva. „Pokud vás nic nenapadne, pane,“ zašeptal odevzdaným hlasem „Přesně za minutu a patnáct sekund se zřítíme do Želesa.“

„Ne!“ vykřikla Jolana. Oči se jí zalily slzami, vrhla se mi do náruče. „Takhle jsem si to nepředstavovala, lásko, promiň, promiň...“

Objal jsem ji, políbil na ucho a zašeptal do záplavy světlých, voňavých vlasů: „No tak, neplakej, my to zvládneme. Uvidíš!“

Ale sám jsem tomu nevěřil.

Vybavila se mi jedna z úvodních kapitol o historii Želesa, tragická událost, která vedla k naprosté izolaci Želesa na další dvě stovky let

Jsmo v jednom ze tří letadel, která se zřítila do pralesa na konci roku 2058! A minulost se nedá změnit...

Bez varování zhasla všechna světla. Ručičky na přístrojích se bláznivě roztočily, kabinu zaplnila ječivá siréna poplachu a mátožně rudé nouzové osvětlení.

„Ztrácíme vztlak!“ vykřikl kapitán.

Příd' letadla se naklonila strmě dolů.

„Padáme!“ zaječel druhý pilot.

Na hlavy se nám snesla sprška přístrojů, lékárníček, kyslíkových masek a dalšího vybavení z horních přihrádek kabiny.

Letadlo se zazmítalo jako raněný pták, ucítil jsem krátce Jolaninu dlaň na rameni a pak se mi vysmekla a ztratila z dohledu u kabinky letušek. Pokusil jsem se k ní dostat, ale přitažlivost mnou smýkla dopředu a zaklínila mě mezi pilotní sedadla. Neschopný pohybu jsem tak měl úchvatný výhled na Prales, který se fantasticky rychle přibližoval a přitom rostl a rostl, až do své děsivé skutečné

velikosti, plné železných kmenů, zrezivělých pichlavých větví, listů ostřejších než nabroušené žiletky, hladových měděvlků a elektricky nabitých flajhořů...

Vyšlehlo světlo, zazněl výkřik, myslí prolétla bolest, stáhla křídla a byla pryč.

Po ní nezbylo nic.